

DE KLEUR VAN BLOED

Voor Melle

Van Rom Molemaker verscheen eerder:

Crisis

Drijfjacht

Uit de schaduw

Moord op school

WWW.UITGEVERIJHOLLAND.NL

WWW.ROMMOLEMAKER.NL

ROM MOLEMAKER

DE KLEUR VAN BLOED



Uitgeverij Holland - Haarlem

Elke overeenkomst met bestaande figuren, organisaties, gebeurtenissen en historische feiten berust op louter toeval.

Dinsdag 14 april

Sinds vandaag is mijn schoolagenda mijn dagboek.

Het bijhouden van een dagboek is een meidending, dat weet ik ook wel, en toch doe ik nu hetzelfde. Ik heb alleen niet zo'n boek met een slotje erop dus ik gebruik mijn agenda. Ik schrijf omdat ik, als dat nodig is, precies kan terughalen wat er allemaal gebeurd is en nog gaat gebeuren. En ook omdat ik verder overdag niets te doen heb.

Er wordt naar me gezocht, dat moet haast wel. Mijn moeder wordt gek van angst. Kan ik nu even niets aan doen. Kom alleen tevoorschijn als het echt niet anders kan.

Moe. Stink inmiddels net zoals de plek waar ik zit.

Is de wereld veranderd? Mijn wereld wel. Vanaf het moment dat ik voor het eerst naar het Augustinuscollege ging.





‘Jouw vader is gek.’

‘Sorry?’ Ik keek de jongen tegenover me geïrriteerd aan. Dat was nog eens een fijne binnenkomer. Hij was een kop groter dan ik maar minder gespierd, een lange slungel. Die kon ik wel aan. Hij droeg een spijkerbroek - PME Legend, zag ik - en een zwart, openhangend jack over een grijs T-shirt, met ‘HOT BEER’ in grote, rode letters. Kort donker haar en een bril. Mijn leeftijd, dacht ik: zestien.

‘Zou je even willen even vertellen wat je daarmee bedoelt?’ vroeg ik.

‘Jij heet toch Bosroode van je achternaam?’

‘Ja?’ - wat kregen we nou? - ‘Is dat jouw probleem, gast?’ Ik hield me van den domme. Wat mensen van mijn achternaam dachten wist ik natuurlijk. Het was prettiger geweest als ik De Jong had geheten, of Smit, daar zijn er een heleboel van, maar het was Bosroode, vrij zeldzaam. En het was uiteraard de naam van mijn vader. Dat maakte een hoop verschil.

‘Nou dan. Jouw vader is knettergek.’

‘O? Wie zegt dat?’ Ik deed een stapje naar hem toe maar hij liet zich niet intimideren.

‘Die van mij,’ zei hij. ‘Hij kan het weten, en hij is niet de enige. Hij leest namelijk kranten en hij kijkt naar het nieuws. Hij houdt de dingen bij.’

Ik keek om me heen. Er liepen jongens en meiden langs me heen, sommige ouder dan ik en andere een stukje jonger. Ik kende niemand. Het was mijn eerste dag op het Augustinus,

mijn nieuwe school. De jongen tegenover me kende ik dus ook niet. Hoe wist die gast dat ik Bosroode heette? Als dat aan me te zien was moest ik me zorgen maken.

‘Hoe weet jij mijn naam?’ vroeg ik.

‘Ik weet het. Hoe is niet belangrijk. Je komt trouwens in mijn klas te zitten.’

‘Joh, wat ben ik daar blij om.’ Ik liet het sarcasme er in dikke slierten afdruipe. ‘Dat is een groot voorrecht.’

‘Tja.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat moet je natuurlijk maar afwachten. Trouwens, dat je vader gek is hoeft niet te zeggen dat jij dat ook bent.’

‘Nou, fijn dat je het even zegt,’ zei ik. ‘Ik maakte me al zorgen.’ Hij was niet stuk te krijgen en bleef kalm. ‘By the way, ik heet Jesper,’ zei hij. ‘Jij?’

‘Michiel. Dus dat wist je dan weer niet?’

Hij keek me nadenkend aan, alsof hij me aan het proeven was, een minuscuul glimlachje rond zijn mond. ‘Oké,’ zei hij. ‘Nou, ik zie je hè?’ Hij liep slungelig, zonder nog om te kijken en ongehaast, naar een groepje leerlingen dat vlak bij de deur stond.

Ik keek hem na. Die ging daar natuurlijk vertellen wie ik was. Hij zou wel eens gelijk kunnen hebben al vond ik dat hij het niet moest gaan rondbazuinen. Het ging tenslotte wel over mijn vader. Ik keek om me heen en zette me onwillekeurig schrap. Behalve hij was er niemand die aandacht aan me schonk. Misschien viel het mee.

‘Laat me er even door, jongens.’ De man die zich had voorgesteld als mijn mentor - was het nou Baardmans, ik wist het niet meer - baande zich een weg door een kluwen van leerlin-

gen onder aan de trap. Ik liep achter hem aan. Ik wist zeker dat er waren die me nieuwsgierig nakeken, gewoon omdat ik hier nieuw was maar ik sloot me ervoor af. Ik zou mijn plek hier wel veroveren, daar was ik zeker van.

Ik zag die jongen, Jesper, een meter of tien voor me uit. Vreemde gast. Ik had me niet voorgenomen om mijn plek met mijn vuisten te veroveren maar iedereen kon het krijgen zoals hij het hebben wilde.

Mijn vader, gek of niet, was op het achterlijke idee gekomen om te gaan verhuizen. Omdat hij, zoals hij zei, 'dichter bij het vuur wilde zitten'. En omdat hij sinds een paar jaar in de politiek zat bedoelde hij met 'dicht bij het vuur': Den Haag. Waar het centrum van de macht was, zoals hij zelf zei. Ik was er niet blij mee maar er was meer. Die paar jaren in de politiek hadden hem veranderd. Hij was harder geworden en ik miste de vader die hij vroeger was. Toen het leek of hij niet alleen mijn vader was maar ook mijn vriend.

Den Haag had hij trouwens nog niet helemaal gehaald dus het was Utrecht geworden. Dikke shit waar ik niets tegenin kon brengen.

Een grote, dikke jongen baande zich een weg door de massa op de smalle trap zodat ik bijna plat werd gedrukt tegen de muur. Hij keek op zijn smartphone en lette niet op zijn omgeving. Ik verloor het contact met mijn kersverse mentor.

'Zo!' Een meisje dat naast me liep werd ook bijna verpletterd. 'Bór! Gaat het een beetje?'

Bor bleef stug op zijn smartphone kijken terwijl hij de middelvinger van zijn vrije hand opstak.

'Aso,' mompelde ze en toen keek ze mij aan. 'Ken ik jou?' vroeg ze. 'Ben je nieuw?'

‘Gloednieuw.’ Ik knikte. Sodeju, dat was nog eens een mooie meid. Groot, blond, geruit overhemd. Fijne mond en grijze ogen, ik zag het in één oefende oogopslag.

‘Welke klas?’ Ze bekeek me nieuwsgierig.

‘Ja,’ zei ik. ‘Dat weet ik eigenlijk niet. Ik ben mijn mentor kwijt.’ Ik wees naar voren waar het nu volop spitsuur was.

‘Wie is je mentor?’

‘Ik kon hem niet goed verstaan... Baardmans?’

Ze dacht even na en lachte. ‘Waarsma, denk ik,’ zei ze. ‘Nou, dat is mijn mentor ook. Ik ben Kaja.’

‘Michiel.’

‘Volg mij.’ We lieten ons meedrijven met de stroom, sloegen linksaf toen we boven aan de trap waren en stopten bij de deur van lokaal nummer 146. Een groep leerlingen stond te wachten tot de deur van het slot ging. En daar was mijn mentor ook weer, Waarsma, leraar biologie. Dat hoorde ik van Kaja, die mooie chick. Hij zocht naar de goede sleutel aan zijn sleutelbos. Niemand besteedde aandacht aan me. Ze letten vooral op elkaar, duwden, en riepen van alles in het rond.

‘Hé, Rafik, nieuwe fiets gejat?’

‘Niks jatten, jongen. Baantje.’

‘Meneer Waarsma, ik ben mijn huiswerk vergeten.’

‘Vergeten te maken?’ Meneer Waarsma had nog steeds de goede sleutel niet.

‘Nee, het ligt thuis.’

‘Jongens, ga eens achteruit. Jullie staan in mijn licht.’

De hele groep deed massaal een stap achteruit zodat ik meteen weer met mijn rug tegen de muur stond. Toen vond Waarsma eindelijk de sleutel. De verkeersknoop loste op en de groep stroomde het lokaal in. Ik ging als laatste naar binnen. Ik bleef